

GÜN IŞIĞI

Hayal edelim kuşlar kadar özgür olduğumuzu. Sağ yanınıza dönün şimdi orada bir gökkuşağı var. Gökkuşağının altında milyonlarca uçurtma uçuyor. O milyonlarca uçurtmanın arasında sahibi onu terk etmiş bir uçurtma da var. Artık ipi hiçbir çocuğun elinde değil ama yakınındaki her uçurtmanın bir sahibi var. Bazılarının gözü yaşlı bazılarının mutlu bazılarının de umut dolu sahipleri. Galiba o milyonlarca uçurtmanın arasındaki en eski, bir köşesi yırtık ve rengi soluk olan uçurtma gözlerinde umut olan çocuğunki. Çünkü sadece o çocuğun gözleri parlıyordu. Hayat uzundu onun için kötülük yanına yaklaşmıyordu. Sahipsiz uçurtma onu izlerken zamanın nasıl geçtiğinin farkında bile değildi. Artık yavaş yavaş akşam oluyordu. Sahipleri uçurtmaları geri çekiyordu. Zaman tekrar geçiyordu, belki bu hayatta her şey durdurulabilirdi ama zaman asla durdurulamazdı. Ta ki gökyüzünde tek başına kalana kadar... Hava soğuktu, acımasız rüzgâr onu savuruyordu. Ağlıyordu, çok zayıftı. Karşı geleliyordu, tecrübesizdi, korkuyordu. Terk edilmek tuhaf bir histi diye düşündü. O anda sadece birkaç tane süsü kalmış mavi kuyruğunu da kaybetti. Tek umudu o kuyruktu, hiç kuş göremediğinde kuyruğuna bakardı. Bir kuşa benzetirdi kuyruğunu. Keşke o an üstüne bir kuş konsaydı ne mutlu olurdu. Hayatın güzel olduğunu anlamaya başladılar. Evet, umutsuzdu ama hala mutlu olmak istiyordu. O anda üstüne bir kuş kondu! Zaman işte bazen ne güzel şeyler oluyordu ama bazen de nefessiz bırakıyordu. Umutları çok akıcıydı, kimse yetişemiyordu.

Kuş konuşmaya başladı:

- Daha yeni dünya turundan döndüm. Yalnız, kuyruksuz ve sahipsiz bir uçurtma ilk defa görüyorum. Hemen günlüğüme not etmem gerek.

Sen gerçek bir kuş musun, dedi uçurtma.

Kuş:

- Hayatında hiç gerçek kuş görmedin mi tabii ki de kuşum.

Uçurtma:

- Gördüm tabii ki ama hiçbir kuş bana konmamıştı.

Kuş:

- Eee adın ne?

Uçurtma:

- ... Uçurtma

Kuş:

- Bir adın yok mu?

Uçurtma:

- Galiba bilmiyorum. Peki, senin adın ne?

Kuş:

– ... Galiba ben de bilmiyorum.

İkisi birden bir kahkaha patlattılar. Mutlu olmak pamuk şeker kadar tatlı, su kadar da berraktı.

O gece çok eğlenecekti küçük uçurtma. Çünkü bir arkadaşı vardı artık. Mutluluk rüzgâr kadar ferah güneş kadar sıcakkanlıydı.

Uçurtma:

– Eee dünyada neler gördün isimsiz kuş, dünya turuna çıkmıştın ya?

Kuş:

– Nereden başlasam bilmiyorum. Dünya benim kalp atışlarımdan daha hızlı. Hızına yetişilemiyor onun. Bir o kadar gizemli ve heyecan dolu. Ormanların üstünden uçtum, büyüleyici kokuları vardı. Ayaklarımdan dallarına konduğu o an içim kıpır kıpır oldu. Ama insanlar oradaydı, ellerinde bir alet vardı. Orada en iyi arkadaşım olan bir ağaca vurdular. İlk mutluluğu onun dalında hissetmişim ben ama o yok oldu. Onun çığlıkları hala aklımdan gitmiyor. Onu özlüyorum. O gün çok ağlamıştım ama son nefesini verirken bana “Uç yoksa seni de öldürürler.” demişti. Ben de orayı terk etmek zorunda kaldım.

Küçük uçurtma, insanların kalbi büyük. İnsanlar fırsat bildikçe hep küçük kalpleri ezerler. Hâlbuki küçük kalpler daha büyüktür.

Oradan okyanusa gittim, ilk başta takla ata ata uçtum. Sonra bir kanadımı okyanusa deşdirdim, mutluluğu daha iyi anlamaya başlamıştım o an. O suyu ve o anı başka hiçbir şeye deşişmezdim. Mutluluk okyanus kadar mavi, ormanlar kadar yeşildi.

Orada da fazla kalamadım. Çok soğuktu, tüylerim bile ısıtmıyordu beni. Orayı terk ederken de çok ağladım. Ama hala mutluluğun var olduğuna inanıyordum. Gökyüzünde uçtum. Bir süre güneş gördüm, yıldızları, kuzey ışıklarını... Yolculuğumda bana eşlik ettiler. Onlarla da çok güzel sohbetlerim olmuştu. Sonra geri döndüm, benim için güzel bir turdu. Gelirken uçurtmaları gördüm hatta arkadaşım güneş de yanımdaydı. O gerçekten sıcacık, bana iyi geliyor. O rengârenk manzara bittikten sonra gökyüzünde bir tek sen kalmıştın, ben de senin yanına uçtum. Hem güneş de gitti. Sohbet edecek birine ihtiyacım var. Ay ile fazla anlaşamıyoruz. Peki, sen burada ne yapıyorsun küçük uçurtma? Hiç üşümedin mi? Rüzgâr da çoktur şimdi burada.

Uçurtma:

– Evet, üşüyorum minik kuş ama artık alıştım. Aslında benim hikâyem o kadar da güzel deşil. Sahibim beni terk edince çok yalnız hissetmişim. Şimdi sen varsın, o yüzden daha iyiyim. Benim de mutlu olduğum anlar var elbet. Herkes uçurtma uçurmaya başladığında birbirinden farklı insanlar görürüm. Fakat hepsinde deşişmeyen bir şey vardır “gözlerindeki o mutluluk, o ışık” bana da mutluluk veriyor. Aşağıya bakınca yaşlı bir adam var. Her gün karısıyla uçurtma uçurur. Uçurduğu zaman bütün akrabalarını çağırır. Onların gözleri çok parlaktır. Az ötede mavi bir ev var. Onlarda da yeşil bir uçurtma vardı ama parçalandı onlarınki. Buna rağmen onlar hâlâ mutlular.

Minik kuş, mutluluk keşfedilmiş en büyük zamandır. Öyle deşil mi?

Kuş:

- Evet, aynen öyle minik uçurtma.

Zaman akıp gidiyordu. Minik kuş ile uçurtma çok yakın dost olmuşlardı. Kuş da orada yaşayan insanları ve kalplerindeki mutluluğu görüp hissedince daha da büyüyordu. Ama zaman asla durmadı. Küçük kuşun gitme vakti gelmişti fakat nasıl gideceğini bilmiyordu. Artık kış gelmişti, çok üşüyordu ve uçurtmaya söylemeye karar verdi.

Kuş:

- Uçurtma, sana bir şey söylesem bana kızar mısın?

Uçurtma:

- Hayır, hadi söyle dostum.

O an ağlamaya başlamıştı.

Kuş:

- Benim artık gitmem gerek.

Uçurtma:

- Neee! Hayır, ben ben yapamam. Seni bırakmam. Ne olur gitme.

Hüzünlüydü minik kuş. Uçurtmayı çok seviyordu. Günlüğünde her gün onunla yaşadığı sevgi dolu anları not almıştı. Çünkü onu unuttur diye korkuyordu.

Zaman bazen her şeyi unutturuyordu. Sonlara gelmişlerdi.

Kuş:

- Sen çok muhteşemdin hem de her zaman. Eski ve yırtık olmana rağmen özgürdün, uçuyordun. Ben çok yer gezdim ama mutluluğu burada buldum. Nefis kokulu ormanlardan geçtim, eşsiz okyanuslar atlattım. Adaları aştım ama senin gibi bir arkadaş hiç tanımamıştım. Şunu söylemek istiyorum. Gidebilirim ama asla seni unutmayacağım.

Uçurtma:

- Ben de seni minik arkadaşım. Yalnızlığında arkadaş, mutluluğumda mutluluk oldun bana ama zaman çok hızlı geçti. Anlıyorum seni. Buralar eski günlerden daha soğudu ve senin soğuktan ölmeni istemem. Benim kalbim eski ve yırtık fakat her zaman kalbimde olacaksın bana konan ilk kuş...

Kuş:

- Şunu unutma minik uçurtma “ Ne zaman dara düşersen her zaman sana güvenen ve destek çıkanları hatırla. Bu sana güç verir.” Şimdi senden bir şey istesem yapar mısın?

Uçurtma:

- Evet, yaparım tabii ki.

Kuş:

- Çok yer gezdim. Mutsuzlar da gördüm tabii ki. Mesela savaştan kaçan “mülteci çocuklar” gibi... Onlar çok umutlu ve aynı senin gibiler. Zorluğu yaşamışlar. Dayanıklılar ama bir o kadar da kırılğanlar. Aynı senin gibi... Ne dersin onlardan biriyle arkadaş olmak ister misin?

Uçurtmanın içindeki mutluluk ikiye katlandı. Evet, diye bağırdı ve kuş gagasıyla ipini yakaladı. Onu uçurdu. Kuş ustaydı, her yeri biliyordu. Kısa bir yolculuktan sonra bir eve vardılar.

Kuş:

- İşte bak orada işte.

Uçurtma:

- O çocuk mu?

Kuş:

- Evet.

Uçurtma:

- Gözlerine baksana minik kuş.

Kuş:

- Sana benziyor minik uçurtma. Artık gitme vakti.

Kuş onu yavaşça mülteci çocuğun yanına bıraktı ve gözü yaşlı çocuk arkasına döndü.

Çocuk:

- Aaa bir uçurtma!

İşte şimdi gözleri daha fazla parlıyordu. Çocuk uçurtmaya çok iyi baktı. Harçlıklarıyla onu tamir etti ve uçurtma çok güçlü bir şekilde gökyüzüne geri döndü. En parlak, en mutlu ve en umutlu uçurtma olarak... Zaman ne tuhaftı. En kalıcı mutluluklar da doğuruyordu ve uçurtma mutluluğu keşfetmişti.

Mutluluk her zaman bir kuş kadar özgür ve her zaman gözü yaşlı bir çocuğun gözyaşı kadar umut doluydu.

Yazar: Ceren Nur PETEKKAYA

12.04.2020

